

דוגמנית טמיר
חזרה לניו יורק

שות להוריה להתערב בחיי הנישואין שלה. כדי להוכיח שכוונותיה אמיתיות, הסכימה אנאבל שבייתהמישפט יוציא צו האוסר על הוריה להיכנס לדירתה. הסידור החדש החזיק מעמד חודשים ספורים. אנאבל התגעעה לדוגמנות והוריה דרשו להישאר בניו יורק. נטלי, טמיר חידש את בחוקתו. בשלב זה החל המאבק העיקש והממושך. למרות שהוא עצמו עורך-דין, פנה טמיר לעורך-הדין התל-אביבי אברהם (רמי) הדר שייצג אותו. אנאבל גייסה את עורך-הדין מירון קין. היה ברור שסיכויי של טמיר לזכות בנטלי אפסיים. החוק קובע שילד יישאר בחזקת אימו עד גיל שש.

מכוננית ה"מרצרים" המפוארת נעצרה ליד אחד מבתי-האופנה בתל-אביב. מהמכוננית יצאה יפהפיה נמוכת קומה, לבושה על-פי צו האופנה האחרון ונכנסה אל תוך הבניין. שם התקבלה אנאבל טמיר על-ידי חברותה הדוגמניות בקריאות שימ-חה. הדוגמניות ידעו שאנאבל היא לא רק חברה למיקצוע אלא גם "האמא הטובה שאוהבת להעניק מתנות". אנאבל שלפה מארנקה עגילי זהב, צמידים וענקים, ובנון-שאלאנטיות העניקה אותם במתנה לחברותיה.

בעוד אנאבל, דוגמנית מארצות-הברית שהפכה לישראלית אחרי שנישאה לעורך-דין תל-אביבי, אלי טמיר, מנסה להתחבב על כל מי שהיא פוגשת בעזרת מתנות יקרות ערך, והופכת במהירות, למרות גילה הצעיר, להיות האמא של הדוגמניות. טוען בעלה: "היא לא מצליחה להיות האמא של הבת שלנו, נטלי".

כך החל אחד ממאבקי הגירושים המסעירים ביותר בארץ, מאבק בין דוגמנית יפהפיה לבין עורך-דין צעיר. אלי טמיר אמנם גמר את לימודי המישפטים שלו, אך הוא מופיע בביתהמישפט רק בדיונים בינו לבין אשתו. את כספו הרב עשה טמיר מעסקות שונות. בין היתר הוא שותף באחת המיסעות המפורסמות ביותר בתל-אביב.

יהודיה

או נוצריה?

פני כמה חודשים הגיש אלי בקשת גירושין. הוא טען שאשתו הקרייריס-טית מזניחה את בתם המשותפת. כן טען בפני הופטים והדיינים שהוריה של אשתו, צמד קשישים אמריקאים שבאו בעיקבות בתם לישראל, מתערבים בחיי הנישואים שלו והורסים אותם.

יום לפני הדיון ברבנות חתמה אנאבל על התחייבות לבעלה. היא הבטיחה לפרוש מהדוגמנות, להיות אם למופת ולא להר-

מירון הצלילים

(המשך מעמוד 38)

אל-הוסייני, מי שהיה ראש עיריית ירושלים, וזה אמר להם את מישפטיהמפתח, שיש לראות בו את ראשית היישות החדשה, הפלסטינית: קרה מה שקרה בסוף ריח. עלינו להתרכז עכשיו במתרחש כאן. על פלסטין עלינו להגן!"

הרגישות הפלסטינית

של יוסף לפיד

המקום היחיד בסידרה ישבו התערב יוסף לפיד, כמנכ"ל רשות-השידור, מצוי בכמה מתמונות-הסיום של הפרק השני. לפיד, שהוא רגיש מאוד לעניין הערבי, ציין באוזני עורכיה של הסידרה "שיש מעט מאוד יהודים בפרק השני" תחושה שלא היתה רחוקה מתחושתם של העורכים. אז בא יועצו של לפיד, נקדימון ("נקדי") רוגל, שהוא עצמו מומחה לאותה תקופה (הוא הפיק סרט על תלחי ופיר"ם סם ספר) והציע לפנות אל נחום הרוביץ, המציג את סיפור תלחי כזנב של סוף "המרד במידבר" וחלום הכל-ערביות, ש"הצרפתים גיפצו אותו".

כאשר נשאל יגאל לוסין בעניין זה של

הנורר בלפור
האנגלים הפסידו במירון

התערבות לפיד, הוא אמר: "ראה, המיש" טר הקדם לא היה מתייגני כפי שהושבטם הדימיון הנוכחי אינו כפייתי כפי ש" חושבים. ההתערבות של ארנון צוקרמן ב" שיקולי העריכה בנקיו ראש של מרכזי קירשנבוים היו רבים יותר ופוליטיים יר-תר מאשר ההתערבות המועטה הזאת ב" עמוד האש..."

הכבוד האבוד של

אליהו אלישר

עוד לפני שאנשי הגוף המכונה "צל"ש", אשר עתר בשבוע שעבר לביתהמישפט העליון נגד הקלות עמוד האש, ניסן להרוויח הון פוליטי מעירוב הנושא ה"עתי בסידרה זו, הועלה הנושא באופן ברור בידי אליהו אלישר, ממנהיגי הציבור הספרדי בארץ בשנות השלושים, ה"ארבעים והחמישים. אלישר, שרואיין לצור רך הסידרה כע"ראייה לשורה שלמה של אירועים היסטוריים והתרחשויות, סירב להתיר שישתמשו בעמוד האש בקטעים מהראיונות איתו, בשל הוויכוח הציבורי שעשוי היה להתעורר, לדעתו, בעניין חלקם של הספרדים בציונות.

ניסחה זאת עורכת-הראיונות של ה"סידרה, נעמי קלפנסקי, שסיפרה: "עוד בשלבים הראשונים היתה לו הרגשה כי עדות-המירון מקופחים בסידרה, עוד לפני שאנשי צל"ש החלו, ואחרי שהצלשים

החלו במהומה, אלישר פנה וביקש ש"הראיונות עימו ייגנזו, ובקשתו כובדה."

האיש שהביא קולות

למילחמה הראשונה

צופי הפרק הראשון והשני של עמוד האש לא שמו ליבם לעובדה, כי כל סירטי הארכיון שהובאו היו בעלי עושר קולי, שהשכיח מהצופים את העובדה כי הם צולמו בימי הסרט האילם.

במאי הפרק הראשון, ניסים מוסק, סיפר מעט מפלאי יצירת פס"הקול המשוכלל, אשר ליווה את סרטו. "יש בסרט קטע בולט ביותר, שבו ניתן לראות את ה"סולטאן יוצא, ואז נשמעת קריאה, משהו כמו, הקשב! ושר קולות תס"ח. אנחנו השתמשנו כאן בפסקול מחוך הקלטות של סירטי טלוויזיה, שתוארו את הטכסים של ההלפת-שבויים עם המצרים אחרי מילחמת יום-הכיפורים. הזמנו שירות אפקטים ופעלול-קול מחוך-לארץ. אחד מהמיקרים המצחיקים יותר היה כאשר היה עלינו להתמודד עם בעיית תיזמורת-ראשון המפורסמת. הבאתי הקלטות של תיזמורת כפר-חסידיים, תיזמורת שמנגנת עם זינפים מהרידים, והיה לנו בצוות וי"כוח, אם להשתמש בזינפים מוסיקאליים מודגשים, או לא. בסוף החלטנו שלא."

מעיר בעניין זה יגאל לוסין: "הבמאים רוצים תמיד להשיג אפקט, בעוד ההיסטוריון רוצה להשיג את האותנטיות. בעיני הבמאים אני נחשבתי מהיסטוריון, ובעיני ההיסטוריונים כבמאי."

מבחינה טכנית, פס"הקול של הסרטים מימי הסרט-האילם בעמוד האש מורכבים מסינכרוניזציה של 12 שכבות פסיקול. כאשר הצבא הבריטי נראה חוצה את תעלת-סואץ על הגשר, הוקלטו דפיקות ידו של מוסק על שולחן-עץ, ויצרו ברקע את אחד ממרכיבי הקול. שאר מרכיבי הקול היו מוסיקה, אווירה, ציפורים, סו-סיים, אנשים ושר אפקטים של ימינו הול-בשו על פס"הקול. מוסק מספר כי בקטע שבו נראה איתמר בר"אב"י מדבר, הוכי נס בקול מרוחק קטע של איתמר בר"אב"י מדבר, שהוקלט בשנות ה-30, כאשר הוא היה באמריקה. מציין לוסין: "אם היו רואים את הפרק הזה בלי פס"הקול המתוחכם הזה, היה הסרט משעמם."

להיזו שני מיליונים

צופי הטלוויזיה שלא שילמו אגרת-טל-וויזיה יכולים לראות את פרקי עמוד האש בלא כל נקיפות-מצפון, שהרי חלק ניכר מתקציב הסידרה מקורו היה בתקציבים ממסלתיים מיוחדים. הסיפור של תהליך המימון הראשוני של הסידרה הוא נושא לסרט, מאחר ושום מוסד לא לקח את מימון הסידרה מחשבוננו, בשלב הפתיחה. באחד השלבים הראשונים ניסו להשיג אצל בגין את המימון הדרוש, הוא הפנה את המבקשים אל שר-האוצר, באותם ימים, שימחה ארליך, והתפנייה לא ה"עילה, יוצרי הסידרה פנו אל כל הנור-מים האפשריים, לממשלה, לסוכנות, כולם דיברו יפה, ושום דבר לא יצא מן הדי-בררים, עד נקודת-המיפנה. מספר לוסין: "יום אחד היפנה אותי סמנכ"ל רשות-השידור, עבאדי, אל שר-שלום שרון, ש"היה הממונה על לקציבי-המדינה. שרון תפס מייד את העסק, והוא היפנה תקציב של שני מיליון ל"י (לפני יותר מ"שלוש שנים), ומאז זה היה ככדור-שלג. עבדנו בהפקה בשיטת הומה-ומיגודל. למדנו הרבה מתולדות הציונות, כאשר למדנו כי איך זה לעשות סידרה כזאת במדינת ישראל. השיטה היא: לקבוע עובדה — ואז אתה נשאר בשטח, ואז הם צריכים לבוא ולהמשיך לספק לך את התקציבים..."

דן עזרבי

בשבוע הבא פרק שלישי: "עם ישראל — איכה?"

זו קריאתו המפורסמת של חיים וייץ מן למחרת הניצחון המדיני בוועידת סן-רמו. מדוע לא ניצל העם היהודי את שעת-הכוסר לעלות בהמוניו לארץ-יש-ראל, בראשית שנות העשרים? הסרט מתאר את המצב החדש, מלא האשליה, שנוצר אחרי מילחמת-העולם הראשונה באירופה. המהפכה הסובייטית, שנראתה כפותרת את שאלת-היהודים על פי האי-דיאלוגיה הסוציאליסטית, ושלום-ורטא, שהביא לידי גמר את תהליך האמנסי-פציה על-פי האידיאלים הליברליים. ברא-שית שנות העשרים נראה היה כאילו שוב אין שאלה-יהודית בעולם.